

Wõta ja loe!

№ 11. — 2. aastafäif.

Jmelit uni.

Ärewas olekus ruttab ühel päewal noor neiu oma õpetaja juure. Kui õpetaja imestunult küsib, miks neiu on nii ärewuses, wastab see: „Härra pastor, kui jutustan teile, kui hirmsa une nägin, siis imestate, kuidas üldse weel wõin end rahustada.“

Ja ta jutustas:

„Ma näen seda praegugi weel nii elawalt oma filme ees. Kuulsin häält, mis ütles mulle: „Elisabet, sa pead täna astuma Jumala kohtu-järje ette, walmista end!“ Wõpatasin. Mõtted läksid segamini. . . Sa pead minema. . . mida wõtad kaasa? Jooksin oma tupp, peatusin kirjutuslaua ees. Seal olid mu paberid järjekorras, misjonileht, hoiukarp j. m. Seal oli ka aastaaruanne, kuhu minugi annetused olid sisse märgitud. Need kõik peab kaasa wõtma, et arwete tegemisel hästi läbi saada. Ei — see wõiks paista tühipäraselt. Siis tuli mu meele: peaks saama õpetajalt tunnistuse. Läksin. Te olite väga sõbralik ja andsite mulle ilusa tunnistuse. Seda rahulolewalt lugedes kostis hääl: „Küüd on aeg, astu esile!“ Bidin astuma suure laua ette. Laual oli suur kulbne kaal. Teisel waekausil oli kaalupomm, millele oli kirjutatud: „Inimese kaal“, teisel ei olnud midagi. Siis tuli ingel ja pani kõik mu paberid, mis mul weel oli käes, tühjale waekausile. Kuid samal hetkel, kui nad puudutasid waekausi, põlesid need tuhaks. Ja siis see tuli! — ei seda kunagi unusta. Hääl ütles taas: „Kus on su hing?“ Mina wõpatasin. Ingel wõttis mu hinge, pani selle waekausile — oo, milliselt see näis! See oli waid wäike, wäike kokkukuiwanud tükike, — waekaus ei liikunudki. Tõsise häälega ütles kohtunik waid ühe sõna: „Nälginud!“ Wõelge, nälginud hing!“

Õpetaja istus kaua waikides — ütles siis waikselst kui endamisi:

„Ja ometi on ta tulnud, et meil elu ja kõife rohkesti oleks!“

Milline on minu ja sinu hing, kui Jumala kaalud seda kaaluwad? Kas ka kostub otsus: nälginud! Miks on ta nälginud? On ta saanud wast elusõna asemel waid ajalehe, romaanide ja kõige maailma uudiste haganaid. See paneb ka wastutuse samuti neile, kes kuulutawad Jumala sõna. Mida saawad kuulajad meie kõnedest. Saawad nad elawat Jumala sõna, mis kosutab hinge, wõi ainult helisewaid sõnu ja moraali? Äretu suur on see wastutus. Kuid Jumala sõna on weel meie käes. Tarwitame seda oma hinge toiduks. Nälgiwa hinge kisa ei suuda wai-gistada kinod, teatrid, kunst ega teadus, ei miski maailma huwi ega lõbu, waid tema, kes on endast öelnud: Mina olen tulnud, et neil peab elu

ja kõik rohkesti olema!" Joh. 10:10. Jeesus Kristus võib ükspäinis meie hinge rahuldada ja surmast päästa.

Jumala kaalud kaaluvad. Nad kaaluvad ka meie tööd ja siseelu väärtusi. On see ehk ka selline, mis waekausile panduna tuhaks põleb? Kuuluda kuhugi kirikusse või kogudusse ei anna meile veel kaalu, kui puudub jumalalapse õigus. Natuke anda jumalariigile ei tähenda ka veel midagi. Osavõtmise jumalariigist, ei lisa ka raskust meie kaalule, kui kõik need tööd on tehtud pöörmata südamega ja ilma Jumala armastuseta.

Mis jääb järele kind igawese kohtupäewa tuleproovis meie elust? Seal paljudegi suured omaõiguse tegude kogud põlewad tuhaks — ei jää midagi, mis väärt oleks Jumala silmade ees. Katsugem palves end läbi. Palu Jumalalt armu ja walgustust.

Õige orelimeister.

Felix Mendelssohn, suur helilooja, astus kind oma reisil Freiburgi doomkirikusse. Seal nägi ta organisti harjutamas. Mendelssohn palus luba mängida sellel hääl orelil. Organist meeleldi nõustus sellele. M. astus nüüd orelitaha ja wõlus sealt wälja ilusaid helisid, milliseid organist veel polnud kuulnud. Ta seisis kui nõiutud oma paigal, ega osanud midagi öelda. Kui M. oli lõpetanud, waatas organist hämmastunult imelisele wõõrale.

„Kes teie, imelik mees, küll olete?“ küsis ta wiimati liigutatult. „Olen kuulnud paljuid orelit mängimas, olen ka isegi tal harjutanud mitmeid aastaid, kuid nüüd tundub nagu oleksin kuulnud ja mänginud senini segawaid, wale häälesid. Ei keegi ole veel saanud niisugusi häält orelist wälja meelitada, kui teie. Wast nüüd alles on orel meistri leidnud.“

Jumal on peitnud iga inimese südamesse ühe kauni mänguriista, kuid senini pole sealt wast midagi muud kostnud, kui ainult ebakõlalisi hääli. Ehk tunned wähest nii selgelt, kui ebaharmooniline on sinu elu, et see sulle endalegi ei meeldi, ega ka teistele. Do, anna luba kind õigel meistril, Pühal Waimul, mängima hakata seal, anna talle juhtiw oja su elus, siis saad kuulda, näha ja imestada, mida ta su südames korda saadab, milliseks ilusaks muudab ta su inetu elu. Siis wõid sinagi öelda: „Nüüd on see orel õige meistri leidnud.“ See on imeiline wiis, mida ta seal mängib. Kõige esmalt puudutab ta sügawaid patutundmise keeli ja hing hakkab kiskendama: „Jätkand halasta mu patuse peale oma suure halastuse pärast, anna andeks kõik mu ülekohus!“ Kuid peagi ägamine ja palwe muutub kiituseks ja kurbus annab maad rõõmule. Hing juubeldab ja hõistab ärapästmise õnnes, mida leidnud oma Lunastajas. Wõid siis lõpuks nagu Taawet laulda: „Laulge talle tänu ja kiitust kandli ja naablimängudega, laulge talle ülistust!“

Do, lase, et ta wõiks puudutada su hinge keeli — see kallid taewane Püha Waim!

Ühe uskmatu tunnistus.

Keegi mees pilkas terwise päivil alati usu üle. Kui ta suremas oli, hakkas südametunnistus teda hirmsasti piinama. Kõik trööstimised olid asjatud, ta ainus vastus oli: Mind ei saa keegi enam trööstida, mu süda on kõwa kui raud. Minu koht on seal, kus on Kain, Juudas ja kõik teised Jumala põlgajad. Kui keegi sõber teda vaatamas käis, waatas ta õhates sellele ja ütles: „Kui inimene sündimisest saadik teada mõiks, mida ta tunda saab wiimaseil hetkeil enne hinge heitmist, siis peaksid kõik inimesed, kas kohe kätkis olles soowima surra, wõi elama nõnda, et neil poleks tarwis surma kartä. Mul pole usku olnud, nüüd hakkä ma uskuma, äga nii kui kurjad waimud, kes usuwad — ja wäri se w a d l“

„E. R.“

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

10

„Tahad sa juhatusel teatada sellest, et sa weel ainult“ —; rohkem ei saanud proua Hardy wälja öelda. Sõnad surid ta keelel.

„Mis teeksid sa, Alice?“ pööras isa wanema tütre poole, kes, kuigi ta küüras, kas oli, siiski sageli koduses ringis suurt otsustuswõimet ja selgust oli wäljendanud.

„Mina ei ütles sellest midagi juhatusel,“ wastas see.

„See on ka minu tunne“, ütles härra Hardy ja noogutas talle peaga. „Nad ei mõistaks mind. Minu järeltulijaks kontori saab wististi noor Wellmann, ja temal on jõudu küll äri edasi wiia. Minu mulje on, et see asi ainult meie oma perekonna keskele jääb. Loomulikult seän ma oma ärilised asjad lõpulikku korda ja Georg aitab mind selle juures üks pool päewa. Nagu sa tead, Maria, olen ma oma asjad juba sarnases korras pidanud, et õnnetuse wõi äkilise surma puhul kõik kerge ülewaadata on. Jumal tänatud, et ma ei pruugi sugugi raisata kallist aega selle peale, waid wõin seda kasutada tähtsamate, tõsisemate asjade heaks.“

See oli tõsiasi, et härra Hardy, kui hea äriimees, igaks juhuseks kõik surma jaoks walmis oli seadnud. Kui raudtee direktor, pidi ta tihti olema seisukorras, kus ta, nagu palju teisi raudteelasi, pidi katastroofi wõimalusega arvestama, Selle juures äga ei awandanud see mõte mingit praktilist mõju ta elule, et ta oleks endast wabamaks muutunud. Tä mõtles, nagu teisedki, et tema ise lõpuks ometi ellu jääb, et surm tabab wedurijuhti, kütjat, rongijuhti, teda äga puutumata jätab.

Äkki awaldas Willi: „Isa, tahad sa, et Georg ja mina studeerimise jätame?“

„Teadagi mitte. Mis oleks sellest taju? Ma soowin, et teie hoolsalt edasi töotate, just nii, nagu elaksin ma weel wiiskümmend aastat!“

Georg ei öelnud midagi, tegi waid näo, nagu kahtleks ta isa õige oleku juures. Wiimane märkas seda wäga hästi ja meeletuletades siseni, kus oli näinud seda oma wanemat poega kaardiläua taga, tuli talle ahastus südamesse. Tä samal ajal tõusis taas wäikne palwe üles poole, et ta mõiks kogu seda hommitut tajanduses weeta: „Kõikwõimas Jumal, näita mulle, kuidas ma neid seitset päewa wõimalikult targalt mõisin kasutada!“

Dotamatult hakkas Betty: „Isa, mis tahad sa Jakobi ja Klaara suhtes teha? Tead sa, et nad on kihlatud?“

„Betty!“ kisendas Klaara ärritatult, wäikis äga kohe, kui nägi isa tumedat vilku ning surus end kokku hirmust, mis nüüd mõiks sündida. Kuid isa waatas sel hommitul maailmale teise pilguga. Kahetümne nelsa tunni eest oleks ta Betty teada-ände puhul samuti talitanud, nagu ta ifka tegi, kui see üldiseks üllatusel midagi wälja lobises. Tä oleks ehitaks naernud, ja siis Klaaral waljust käskinud kohe läbi-käimist katkestada, kui asi tõsine peaks olema, kuna Jakob Roxton pole üldse mees, teda ta heameelega oma perekonna ringis nägi. Kõige pealt oli ta waene. Pea-

afi aga oli, et ta isa teiste ees oli põhjustanud härra Hardy läbitukkumise ühel walimisel tähtsale auametile seal linnas. Seda ei olnud ta wõinud andestada ega unustada, ja kohe, kui ta mingijugust sõbralikumat läbitäimist oma laste ja Noxtonide wahel märkas, feelas ta ära need külastamised. Millise tagajärgebega, seda oleme näinud.

Hardy waatas Klaarale ja ütles väga õrnalt: „Klaara, selle asja üle peame kord tõsisemalt rääkima. Sa tead ju, et su isa sind armastab, tahaks sind heameelega õnnelikuna näha, ja —“ rohkem ei saanud ta liigutuse pärast rääkida, kuna Klaara nutma puhkes ja laualt üles tõusis.

„Tulge siia“, ütles härra Hardy, peale selle kui hetk üldist waitust oli walitsemud, „palugem, et Jumal meile kõigile praegu õiget tarkust kingiks!“

Georg tegi liigutuse, nagu tahaks wäljuda.

„Mu poeg!“ ütles isa talle sõbralikult järele „kas üksnes sina ei taha meie juure jääda?“ Ja Georg istus häbiatatult taas oma paigale. Alice ja Klaara tulid ka mõlemad tagasi ja nüüd luges isa kalli kuwenda peatüki Gewesuse kirjast, mis algab järgmiselt: „Teie lapsed olge sõnakuulelikud oma wanemaile Issandas.“ Selle järele palus ta lühidalt, kuid südamest Jumala abi ja õnnistust selle päewale ja läts siis oma tööle, seal juures esimest korda selgelt tundes oma wastutuse suurust.

(Särqneb.)

Saulud.

Tule nüüd meile Issanda Waim, ∴: Arata tööle Kõik, mis on tuim! ∴:

Jumala tuli Ilmuta end, ∴: Ole kui õli, Wõidmise and! ∴:

Püha Waim ise Puhtaks meid tee ∴: Hingede sisse, elama jäel! ∴:

Wiisil: Mu elu Kristus ise. P. 9.

Nüüd ihu, hinge, waimu Sull' Issand, ohwriks toon, Sa minu ülempreester Ja kallis armutroon.

K o o r: Oh süüta oma ohwrit. Sind usus ootan ma, Dotan, ootan, ootan, Mind risti tulega!

Sa wägew Arapäästja, Oh wõta terwelt mind! Su töotuse järel Ma järgest' ootan sind.

Su Püha Waimu leegid Mu südant süütagu, Mind enesega täida, Sind ootan ammu ju.

Omalt wiisil. 445.

Su oma, Issand, on mu süda, Sa minu wara ja mu wõit, Mu eest sa kandsid surmahäda, Et mulle tõuseks elukoit; Sa maksid minu wõla ära, Mu hinge õnn ja kallim sära.

Dh Jeesus, oma püha nime Mu südamesse kirjuta, Et sinu suure armu ime Wõits hinge sisse wajuda, Et sõna, töö ja terve elu Siis kuulutaks su nime ilu!

Ilmus: „Tee Püha Waimu omandamisele“. Tänapäewa usuelu põnewamaid küsimusi. Stanley Jones'i järele, selle raamatud suurt mõju awaldanud maailmas. Hind 15 s. Tellida toimetajalt.

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmus 2 × kuus. Maksab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimisjonile heats, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — P. Sink Päikele 5—7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti & Wälism. Piiblielitsiit, Rataskaewu 4 Tallinna; sealjamas saada ka igajuguseid piibleid ja piibliosi.

R. U. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.